

Esquerra Republicana de Catalunya i Unió Socialista de Catalunya

CANDIDATURA per a Diputats de les Corts Constituents de la República

Barcelona-Ciutat

Francesc Macià i Llussà
Jaume Aguadé i Miró
Gabriel Alomar i Villalonga
Rafael Campalans i Puig
Josep Dencàs i Puigdollers
Ramon Franco i Bahamonde
Ventura Gassol i Rovira
Joan Lluhi i Vallescà
Joan Puig i Ferrer
Josep Riera i Puní
Angel Samblancat i Salanova
Antoni M. Sbert i Massanet
Josep Tarradellas i Joan
Antoni Xirau i Palau

Barcelona-Circumscripció provincial

Amadeu Aragay i Daví
Josep Bordas de la Cuesta
Lluís Companys i Jover
Josep Grau i Jassans
Amadeu Hurtado i Miró
Domènec Palet i Barba
Carles Pi i Sunyer
Joan Selvas i Carner
Manuel Serra i Moret
Josep Sunyol i Garriga
Joan Ventosa i Roig
Josep Xirau i Palau

Circumscripció de Girona

Salvador Albert i Pei
Manuel Carrasco i Formiguera
Josep Puig d'Asprer
Albert de Quintana i de Leon
Miquel Santaló i Carbonell

Circumscripció de Lleida

Francesc Macià i Llussà
Pere Coromines i Montaña
Epifani Belli i Caspiel
Josep Estadella i Arnó
Ricard Palacin i Soldevila
Humbert Torres i Barberà

Circumscripció de Tarragona

Marcel·lí Domingo i Sanjuan
Josep Berenguer i Cros
Jaume Carner i Romeu
Joan Loperena i Romá
Ramon Nogués i Bizet

Les candidatures per Barcelona-Circumscripció provincial i per les circumscripcions de Lleida i Girona, han estat confeccionades per Esquerra Republicana i Unió Socialista de Catalunya, amb el concurs d'altres organitzacions republicanes autònomes.

El panorama es va aclarint

La candidatura d'Esquerra Republicana i Unió Socialista de Catalunya no té, de moment, contrincant d'esquerra. Té en front d'ella la candidatura de dreta de la Lliga Regionalista, organització estrictament reaccionària, ajudada pels jaumins. Els que s'hi sentin interpretats, tenen el deure patriòtic de votar aquesta candidatura. No serem nosaltres els que els combatrem si la voten, mentre llur vot respongui a uns principis que dignin arrelats.

Hi ha encara la candidatura proposada per Lerroux, acceptada per la Junta Municipal del Partit Radical, amb els noms de gent de diverses tendències. Tampoc no és cap candidatura d'esquerra. És una candidatura d'harmonia, segons ha estat classificada pel seu autor. Tot just acabada d'harmonitzar, s'han produït les primeres desafinacions. Jaume Carner ha dit que no autoritzava el nom en aquesta candidatura. La Secció Catalana del Partit Socialista espanyol ha fet públic que no accepta el nom de Ramon d'Abadal en companyia dels seus homes i que tampoc no accepta el lloc assignat per Lerroux al seu afiliat Ramon Morales Veloso en la candidatura per la província de Barcelona.

«La Veu de Catalunya», no veient prou segura la seva victòria per minories, ha tret el ventre de pena, com se sol dir, an assabentant-se que Lerroux havia pensat en el nom d'Abadal per reconanar a la seva gent que el votés. El mateix dissabte cuidava a posar el nom de Lerroux als núvols dient-li que no hi havia cap home més intel·ligent ni de més sentit polític en els moments actuals que ell. Es va precipitar una mica. Els defensors de la doctrina del partit encara no havien baixat al carrer a escoltar el que pensava el poble; així, en el míting de diumenge al matí al Bosc, ja una mica més informats, devien veure-ho, que s'havien precipitat, i el senyor Abadal, seguint l'exemple del senyor Carner i de la Secció Catalana del Partit Socialista espanyol, digué que tampoc no autoritzava el seu nom en la candidatura lerrouxista, però ho digué amb una certa recança.

«La Publicitat» troba que l'actitud de Lerroux en posar el nom de Nicolau a la seva candidatura, respon a la pressió irresistible de l'anhel popular de Catalunya. Potser a hores d'ara ja estan una mica peneditx i tenen la sensació d'haver-se precipitat. També és possible que encara no se'n hagin adonat, perquè els dirigents de l'ex-partit d'Acció Catalana tenen una mena de do natural de no adonar-se mai de l'actitud que els convindria adoptar, fins que ja no són a temps d'adoptar-la. És possible que per llà el divendres o el dissabte d'aquesta setmana es decidixin també a desautoritzar el nom de Nicolau en la candidatura lerrouxista, encara que les nostres informacions ens permeten afirmar que quan Lerroux va trametre a Barcelona la llista de la seva candidatura, aquella llista secreta tan esperada pel Partit Radical i que tant triguava d'arrabar, a Madrid només hi havia tres persones que la coregessin: Lerroux, Alcañá Zamora i Nicolau d'Oliver. Si, fent-nos quedar malament, «La Publicitat» desautoritzava avui mateix i demà el nom de Nicolau en la candidatura lerrouxista, no tindrem altre remei que reconèixer que aquesta vegada l'ex-partit d'Acció Catalana ha tingut una mica més de sentit polític que en altres ocasions, serà aquell cas del senyor Rovira i Virgili que retirà la seva candidatura amb molt gust els elogiem. Ja no de diputat a la Generalitat per Valls quan va saber que només pensaven votar-lo tres o quatre persones.

Fet i fet, però, aquestes desautoritzacions són pures formalismes. La candidatura d'harmonia del senyor Lerroux, és el poble el que tindrà cura de desautoritzar-la. I no pas perquè el senyor Lerroux hagi comès cap pecat amb presentar-la. No. El senyor Lerroux — que si les eleccions s'haguessin fet a l'antic estil, amb cinc noms per majoria com es votava abans de la Dictadura, hauria pogut presentar una candidatura brillant que hauria arrossegat un determinat sector important de la massa ciutadana, ara s'ha trobat que havia de cercar catorze

El gran míting de l'Esquerra Republicana de Catalunya a la "Monumental"

En l'acte més formidable que s'ha vist a Barcelona, el nostre poble aclama amb deliri Macià i els altres homes de l'Esquerra

L'acte que ahir, a la nit, celebraren les democràcies catalanes a la Monumental, estem segurs que deixà a l'esperit de tots els que hi assistiren — milers i més milers de ciutadans — un record i una emoció inesborrables. Les paraules abrindades, però, ponderades i serenes dels oradors traslluen en tot moment una fe i un entusiasme que s'acompanyava directament a aquella multitud atent que ahir a la nit va voler palesar novament la seva fidelitat als ideals i als homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Molt abans de les deu — hora fixada per al començament del míting — la plaça estava plena de gom a gom. No ens atrevim pas, davant la magnitud de l'espectacle, a aventurar una xifra. Podem afirmar, però, que serà molts anys, sens dubte, des de les hores sentimentals de la «Solidaritat Catalana», que no s'havia vist a Catalunya una multitud tan formidable i tan civíl com la que ahir anà a sentir la veu dels homes de l'Esquerra Republicana.

L'encertada instal·lació d'altaueus, permeté que els discursos fossin escoltats perfectament fins dels indrets més allunyats de la tribuna des d'on els oradors peroraren. Hom pogué constatar, doncs, una identificació absoluta entre el poble i el pensament dels seus homes directors. Aquesta compenetració integral, que es concretà en les oracions indescriptibles que constantment subratllaven els paràgrafs i les oracions, demostrà fins

ANGEL SAMBLANCAT

Comença a parlar i diu:

«Nosaltres us heu manifestat ja clarament en aquest acte que tots estem celebrant i no vull pas estendre'm en consideracions perquè, a més, heu d'escoltar la veu dels vostres cabdills.»

"Yo no he de rectificar nada. Quien quiera entender, que entienda"

Alexandre Lerroux, a la Monumental.

1 oms per Barcelona solament, i després encara guardar-ne uns quants per a la província, i si un partit jove pot trobar amb la dificultat de trobar noms, per la seva mateixa joventut, els partits vells, com el Partit Radical i la mateixa Lliga es troben en el cas contrari, que els noms que podien presentar ja són massa coneguts i massa gastats. Aleshores el senyor Lerroux, en haver de presentar catorze noms per Barcelona solament, ha hagut de recórrer al sistema de la barreja. Però les barreges no acostumen a plaure al poble. El poble vol un bloc d'homes, seguin blancs, siguin negres, siguin vermells, agrupats sota una bandera, amb un programa a desenrotllar conjuntament. Vol, encara, que aquests homes li mereixin garantia que, més que homes de paraules, ho són de fets. Vol homes que li inspiren confiança. Aquesta confiança la va trobar en els homes de l'Esquerra Republicana i de la Unió Socialista de Catalunya, q-an molts d'ells eren inèdits, abans del 12 d'abril, i avui encara hi té més confiança, perquè aquests homes li han demostrat que n'eren dignes.

El poble, doncs, no pot admetre la candidatura de barreja del senyor Lerroux, com una candidatura d'esquerra. Tampoc, en el míting de la Monumental, el senyor Lerroux no va

convèncer els que l'escoltaven amb les raons que va donar per justificar la necessitat d'aquesta candidatura en la qual hi ha noms perfectament reaccionaris, enemic de noms de la Unió General de Treballadors i del Partit Radical. El senyor Lerroux farà amb la seva candidatura—presentada segurament amb una gran bona fe, no li ho neguem—el mateix paper que l'Acció Catalana. El poble no està per candidatures de barreja ni per candidatures intermèdies. Vol gent ben definida, partits d'una doctrina perfectament estructurada, a la dreta o a l'esquerra; però no vol candidatures d'equilibri, ni de passar la maroma, ni candidatures de «mi carn ni peix».

Amh la candidatura de Lerroux, la lluita ha quedat molt aclarida en les eleccions de diumenge vinent, perquè és una candidatura que no plau del tot a la massa de dreta—encara que plagi als dirigents de la Lliga i d'Acció Catalana—pel fet d'ésser Lerroux qui la presenta, el Lerroux que coneixem com si l'haguéssim posat al món, ni plau a la massa que en altre temps l'havia seguit—encara que plagi a les Juntes Directives de les Fraternitats Republicanes—perquè li fa l'efecte que, en anar de braç amb homes de la Lliga, l'ha enganyat.

J. VENTALLÓ

Jo m'honoro escrivint el vostre idioma, però no tinc la suficient pràctica per a parlar-lo en públic. Perdoneu, doncs, que ho faci en castellà.

Fa tans anys que jo combrego amb els vostres ideals, que ja els tinc com un tros de la meua ànima.

Venim a presentar la candidatura de l'Esquerra Republicana, però no cal pas presentació. Els nostres homes tots han estat perseguits i empresonats. I avui no queda cap persona de bé a Barcelona que no hagi estat a la presó. (Ovació formidable).

Els candidats de l'Esquerra no som pas republicans d'avui, ni d'ahir, ni d'abans d'ahir. Som republicans des de tota la vida. La República era la nostra mètrica quan no la volia ningú.

Macià és una agulla i els seus fills són, doncs, uns agulots. A Macià l'anomenàvem pare de la Pàtria, però avui Macià és la mare de la Pàtria, perquè la porta en braços, i sap defensar-la contra els falsos patriotes que la volien.

Jo represento en la candidatura la confederació catalano-aragonesa, la confederació espanyola.

El catalanisme és l'essència del liberalisme i de l'humanisme. Cap dels que figurem a l'Esquerra no hi fórem pas si no fos així.

El catalanisme no és pas avui geogràfic, perquè avui ni un home ni un poble pot dominar un altre poble.

El nacionalisme de Catalunya el constitueix el fet diferencial i la voluntat de viure i d'ésser lliure. Catalunya té en la mar el dinamisme i la fe de treball que l'ànima a anar endavant...

El nacionalisme de Catalunya és un nacionalisme liberal, un nacionalisme clar. En tota nació hi ha dos nacionalismes: el dels rics i el dels obrers. I és aquesta Catalunya la que vol ésser lliure i germana dels pobles espanyols. És, doncs, un nacionalisme radical i social. Avui Catalunya vol ésser pels catalans, però vol ésser també pels espanyols i per tot el món. (Llarga ovació.)

JOAN LLUHI I VALLESCA

Comença:

Ciutadans: En les eleccions passades us dèiem, contra el parer de la dreta, que les eleccions no eren pas administratives sinó que eren eleccions polítiques i revolucionàries. Els fets ens donaren la raó. Després de 48 hores de les eleccions, la República era proclamada. Avui us diem el mateix: Aquestes eleccions són també revolucionàries. En les eleccions passades havíem d'enderrocar un règim. En aquestes hem de construir-ne un de nou. I fixeuvos, amics, que les Revolucionacions no són pas grans pel que destrueixen, sinó pel que creen...

Aquesta concepció que ens trobem en el moment més àlgid de la Revolució és el que ens fa anar sols i el que fa que ens combatim units... (Ovació.)

Nosaltres ens presentem novament al poble. Venim a lluitar per la nostra ideologia. No podem comprendre que en el moment de construir l'obra revolucionària, el poble no digui com vol que sigui la Revolució. No comprem, doncs, com en nom d'una Unitat o d'una pacificació, hom vulgui fer votar al poble candidatures

Maniobra perillosa

El discurs del senyor Lerroux a la plaça de braus Monumental ha acabat d'aclarir les coses.

Ara comprem millor per què els elements de la Lliga Regionalista veuen amb tan bons ulls la inclusió de Don Ramon d'Abadal, integrista de cor, en la candidatura confeccionada pel cabdill radical.

Es tracta de barrar el pas als anhels de llibertat del poble, amb l'excusa dels perills que pot córrer el règim republicà.

Es tracta, per dir-ho més justament, d'una maniobra reaccionària, però més ampla i dissimulada, que la iniciada pels elements ultraconservadors de Barcelona quan volien presentar una candidatura a la capital en nom de la «seua unitat catalana».

Aquella «unitat» significava simplement l'aliança de tota la reacció contra els proletaris i els homes liberals de Catalunya.

Aquesta altra «unitat» lerrouxista significa l'aliança de tota la reacció contra els homes liberals i contra Catalunya mateixa. El senyor Lerroux s'ha llançat a una maniobra perillosa.

Estem interessats tant com ell a consolidar la República, però estem convençuts que per a aconseguir-ho cal no defraudar el poble, com intenten fer-ho els radicals i els regionalistes conjuntament.

Esquerra Republicana de Catalunya vol una República forta, però abans de tot vol que sigui justiciera i renovadora de les velles estructures socials.

HI HA CATALANS QUE TENEN UN CATALANISME QUE DIUEN NO ELS PERMETRIA VOTAR RAMON FRANCO SI FOSSIN DEL NOSTRE PARTIT, I EN CANVI ESTAN CONTENTS QUE EL SENYOR NICOLAU D'OLWER I EL SENYOR ABADAL VAGIN AL COSTAT DE LERROUX, I HAN TROBAT LA MANERA QUE EL SEU CATALANISME ELS PERMETI DE VOTAR AMB LERROUX, JUNCAL, GIRO, ROCHA, MONTANER, MARSA, SENSE CAP ESCRUPOL PATIÒTIC, EN CONTRA DE FRANCESC MACIÀ I DELS HOMES DEL SEU PARTIT QUE LI FAN COSTAT.

En l'edició de demà donarem una ressenya completa del grandios míting de la "Monumental"

confuses, com vol fer-ho el senyor Lerroux. Som partidaris que tots els que volen una República d'Esquerra, vagin units, a Catalunya i a Espanya. Cal que hi hagi una unitat revolucionària. Exigència de totes les responsabilitats. El laïcisme, sobretot a l'Escola. Solució dels problemes de les nacionalitats. Expropiació dels latifundis. Submissió de l'Exèrcit i l'Església al Poder civil. Aquest és el programa que defensarem a les Corts, si ens elguen. En les vostres mans està que la revolució es porti cap a aquest sentit. Nosaltres, triomfants o vençuts, mantindrem ben íntegra la nostra bandera francament esquerrista.

(Gran ovació.)

(Segueix a la pàgina 5)